

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET-DELFTSCH STUDENTENCORPS

HOOFDREDACTEUR: H. SALM. GRIFFIER: G. H. W. MEEDER.

REDACT.: H. C. G. LANGEMEYER, H. E. WESTENBERG, F. P. VAN GRONINGEN, P. CROOCKEWIT, N. L. PRAK.
VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER—
SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 8.— PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.35

ADVERTENTIËN: PER VAK f 8.— (1/24 PAGINA). REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: DELFTSCHE UITGEVERS MAATSCHAPPIJ — OUDE DELFT 66a

19^E JAARGANG 28 MAART 1947 12 BLZ. No. 20

APOLLO-NUMMER

REDACTIONEEL

Ach, wat is de wereld oneindig ingewikkeld geconstitueerd, dacht Arend. Hij moest dus naar het Apollobal van thuis, hoewel hij hen verzekerd had, dat voor hem geen nut daarin lag. Arend kon geen enkel motief bedenken voor zijn gang naar de Riviërahall. Hij verafschuwde muziek; niet alleen dat hij geen bel van een sirene kon onderscheiden, maar muziek werkte op hem als een ellendige maaltijd; de smaak van ulevellen en peredrups arriveerde uit zijn maag, zoodra hij een trompet hoorde. Bij een vioolklank proefde hij scheepsbeschuit en het naarste waren de loopjes van een vleugel, die hem als ongere doperwt in de mond welden. Daarbij kwam dat hij geen geld had en hij dus genoodzaakt was uit het overbruggingsfonds van zijn club te putten. De reis naar Rotterdam kon hij natuurlijk niet liften met Erna, zijn nichtje. Hij had een hekel aan treinreizen, trouwens nauwelijks wist hij, hoe hij bij de concertzaal komen moest. Er lag een ellendige hoop moeilijkheden tusschen hem en de uitvoering, een groot gevoel van moeheid overviel hem reeds, vóór hij die had weggeschept. En dan al die gezelligheid! Hij háátte het; Arend was een individu, een echte solitair uit principe. Wat dit niet een van de schoonste beginselen van het Corps, de cultiveering van den persoonlijkheid; hij herinnerde zich nog uitstekend dat stukje, dat er over in de Spiegel had gestaan, trouwens hij was er zelf ook al opgekomen en daarom vond hij alle gezelschap weerszinwendend. Kwam daar dan verder nog bij Erna zelve. Dikwijls had hij zich afgevraagd waarom hij haar toch zoo evident leelijk vond en zoo afstootend in de omgang. Het was om de manier, waarop ze er bij kon zitten — nee, wacht eens! — het was de wijze, waarop ze bonbons at met haar vooruitstekend gebit, net een aap, die hij in de Cinéac gezien had: de lippen als een tuitje uitgestoken en daarop een jujube wentelend.

Dat kwam er nog bij! Hij wist niets af van beesten en nu werd de uitvoering gehouden in een diergaarde. Bijzonder pijnlijk leken hem allerhande situaties, waarin hij biologische vragen te beantwoorden zou hebben. Hij bloosde reeds bij de gedachte, dat hij er niet op zou kunnen antwoorden. En dan in de Riviëre-hall! ongelukkigerwijze was hij nooit aan de Riviëra geweest. Zou dat ook niet aanleiding geven tot de pijnlijkste vergissingen?

Arend zuchtte.

En als Arend nu maar alleen stond, dan kon de Redactie er zich niets van aantrekken en zeggen: Arend, jongen, ga weer aan je knutselwerk of je postzegelalbums of je studie of Erna, waarin je maar *veinst* niets te zien (want Arend, wijd je eens gedurende een kort tijdsbestek volledig aan haar, dan zul je je familie gelijk geven en moeten bekennen, dat ze niet zoo leelijk is en dat je trouwens haar niet huwt om een gezichtje. Ook zal dan haar geest en conversatie je uiterst gemakkelijk voorkomen en je zult zeggen: het is geen man, die zonder klankbord kan!

Maar Arend staat niet alleen, hoewel hij dat zelf zoo graag wil. (Zegt U maar eens; kent U la Riviëre?) en derhalve is deze Spiegel opgebouwd uit twee helften, één hulp-helft voor Arend en één voor — ja, raadt U eens — voor Erna.

Want ook Erna is geen „geval”, maar een „symptoom”. Vergeef ons, schoone dames, wij zijn slechts nederige olifanten, die op de prik van Uw nagel reageeren met een buiging links en één rechts. Het zou te brutaal zijn om Uw symptoom af te tasten, we zullen het onbesproken laten. Maar één ding weten we zeker, er zijn van die vele gevallen, die zonder hulp der Redactie het bal niet goed nuttigen. Daarom Arends, Erna's, volgt het advies der Spiegel en het feest zal een succes worden! Vergeten wij niet, dat Apollo een zoon van Zeus is, dat hij runderen hoedt, maar ook onverwacht de pest zenden kan. Hoe menig idylle wist zijn pijl niet te verstoren, is ieder dan Niobe vergeten? Deze Agisvoerende jeugdhoeider mag zeker niet meer onheil stichten, dan de lente, wanneer hij de phorminx bespeelt. „Ach, zei ik: onheil!”

ΚΕΛΕΑΙ ΜΕ, ΔΙΙ ΦΙΛΕ, ΜΩΘΗΣΑΣΘΑΙ ΜΗΝΙΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ!

Gij Daphne-

Volgelingen

Gij, Lucy, Erna of Agaat, gij Saffier, Parel of Koraal, gij mejuffrouw in Uw décolleteetje U vergunden wij een plaatsje naast den Phoebus (vergist U zich niet met die vogel) naast den Muzenleider. Moge hij U verblinden door zijn licht, U omhoog wervelen door de feestzaal en U de sterren in de oogen planten. Want deze Musagetes kan alles: waar U hem wellicht niet altijd van die fijne antwoorden kunt doen genieten, waarop hij recht heeft. Vraagt daarom Uw partners rechterhand, legt die aarzelend in de Uwe en daarna aan Uw Spiegel. Trekt nu behoedzaam met Uw linker — ja! — een aardig knappend geluid en U houdt de helft in Uw handje, waarop speciaal Uw aanwijzingen staan. Bijzonder verrukt over deze gemakkelijke regeling is U dadelijk al in de goede stemming om op reis te gaan; en voyage!

GIJ ZIJT NU OP REIS. EN

Het was wéér op het laatste nippertje dat ik met m'n groote bruine de trap af kwam hobbelen — het moest zoo zijn. En toen ik (ook weer als altijd) hijgend in de taxi plofte — ja toen kon het al niet anders of ze barstten allemaal in lachen uit. Voor de 13e (of was het de 14e?) keer en nog altijd . . . Zoo waren ze allemaal begonnen wat hadden we niet gekibbeld over de groote bruine koffer nu wordt hij langzamerhand door gewoonte recht als de mijne beschouwd; wat hadden we niet vaak een trein moeten laten loopen — maar we hadden het toch steeds beter geleerd; wat zaten we 'm niet altijd weer te knijpen voor de douane — maar we leerden ze zoo zachtjes aan wel kennen. Ach, die weken van voorbereiding, koortsachtige spanning en soms hooglopende ruzie's over details een enkele keer zelfs over het heele reisplan; die heerlijke dagen waarin men de heele reis zich al voorstelt en zonder de eindeloze moeite met portiers, met iets bestellen in een vreemde taal, met het rekenen in vreemde dubbeltjes. En dan het heerlijke verlossende moment, waarop je de voordeur dichtslaat en daarmee uit een wereld van werkelijkheden beperkingen en logica stapt om het rijk der fantasie te betreden. Want zóó altijd heb ik mij het reizen voorgesteld en mocht ik al m'n familie plezieren met de dwaasheden die ik onderweg niet alleen bedacht maar ook deed, m'n moeder heeft er zich toch altijd aan geergerd dat ik zoo weinig verwondering, toonde over al het nieuwe dat er te zien was en dat ik bergen, tunnels, gondelvaarten en Métrorittten als de gewoonste zaak van de wereld aannam. Inderdaad zijn zij voor mij de gewoonste zaken van deze wereld en hoewel het me ten slotte eenigszins teleurstelde toen me bleek dat ze aan wetten en toestanden onderhevig waren die mij de ergste kenmerken van de andere wereld leken, moet ik bekennen dat het me ook nu nog niet zou verwonderen als ik een paar kamelen in de Rue de Rivoli zou tegen komen of zoo'n allergezelligste

houten Hindoe-duvel op de Place de Opéra zou klaarstaan met een fiacre; neen ik ben eigenlijk ook nog best in staat om een paard in Milaan de weg te vragen — en dan z'n aanwijzingen nog op te volgen ook!

Het is dan ook niet op eigen initiatief dat ik over Mc Gourie schrijf, want er is werkelijk voor mijn gevoel niets bijzonders aan, alleen toen ik er zoo toevallig eens over kwam te spreken bleek me dat anderen er wel iets in zagen en ook waarom dan ook niet, deze keer?

Het is niet aan mijn familie om zich met een zekere statige ernst in de trein te begeven en met een gepast bescheiden wuiven van de meegekomen relaties afscheid te nemen; integendeel, dit gebeurt allemaal uitbundig en overdadig, en we behooren wellicht tot die soort reizende Hollanders waarvan de andere categorie of categorieën zeggen dat zij nou écht Hollanders in 't buitenland zijn; meestal zijn we veel te opgewonden om ons iets van iemand aan te trekken. Onze coupé die we langzamerhand tot op twee plaatsen na bezetten, wordt dan ook in de regel geschuwd door een ieder die nog elders onderkomen kan vinden. Dat geeft ons dan ook de gelegenheid om groote hoeveelheden kantkoek en sinaasappels in alle rust te verorberen en ons (o foeil!) zoo nu en dan over de nette medereizigers vroolijk te maken. Des te meer verwonderde het me dan ook dat in Antwerpen een mannetje van het gedegen en verlegen, van het „andere” type bij ons in kwam zitten. Het ijs was echter gauw gebroken over een zak gevulde koeken en toen bleek dat hij Caesar Mc Gourie heette (of althans daaronder bekend stond). Ier van geboorte en Amerikaan van nationaliteit was en ons voor landgenooten of althans geestverwanten aanzag.

Nu hoef ik u niet verder te vertellen van alle spelletjes met dieren, de kersenspit-spuugwedstrijden en wat er verder op reis gebeurde, dit stukje zal gaan over dat mannetje en daarvoor is al papier genoeg verbruikt. Wel: tusschen Brussel en Mons bleek hij bedrukt en iets op 't hart te hebben de grens remde hem even in z'n uitingen — maar tusschen St. Quentin en het Gare du Nord heeft hij het aan ons kwijt gekund.

Aanvankelijk was Mc Gourie een kantoorbediende als alle andere geweest met een zwak voor Johnny Weismuller waarvan in zijn jeugd vele foto's zijn kamer sierden, achteraf bekeken denk ik dat het uit een soort fysiek minderwaardigheidsgevoel voortkwam — maar hoe ook, hij had brains genoeg om zich er over heen te zetten en toen hij bezig was met deze puberteitsonzin op te ruimen kwam hij opeens op het

Gij

Apollovereerder

Gij, Arend, Klaas of Karel, gij Piet, Stavast of Paaltjes, gij meneer in Uw rokje.

Het moet nu maar eens uit zijn, met U steeds aan te roepen. Wij doen weer eens moeite voor U, maar U doet slechts moeite voor het veroveren van een rokdasje. Daarom zijn wij niet uitvoerig: Scheurt U deze Spiegel kalm in tweeën en geeft dan de helft aan Uw dame, zoodat U beiden voorzien bent van dié nuttige inspiratie tot het voeren van geestige discours. U verdiende niets, maar het is voor Uw dame dat wij hiertoe overgingen. Gij kreeg Daphne op Uw pagina, voor zij nog veranderde in een laurier om aan Apollo te ontkomen. Een nimf, is U die lauwerkrans waardig? Kunt U zich meten met Apollo's musische gestalte (zie linker pagina). Schittert daarom met de geest, waarin wij U behulpzaam zijn.

FLUISTERT UW PARTNER DIT IN HET OOR

lumineuze idee om de bewondering die hij voor dit „wonderful specimen of man hood” gevoeld had en die ongetwijfeld ook bij anderen te constateeren viel, te exploiteeren.

Hij begon met een verzameling van dergelijke fotografiën aan te leggen en ze met de tegenwoordig alombekende tekst in de tijdschriften te laten afdrukken. Naar zijn zeggen was hij een der eersten die de titel „the most beautifully developed specimen of manhood” in gebruik had genomen; verder zouden nog de termen „horse-power-packed muscles”, „bomb-built” en „mountain of muscles” van zijn hand zijn; in elk geval het systeem Mc Gourie was spoedig alom bekend en bracht aardig geld in 't laatje.

De oorlog bracht een merkwaardige ommekeer in zijn bloeiend bedrijf — zijn naam en die van z'n systeem was toen zoo over

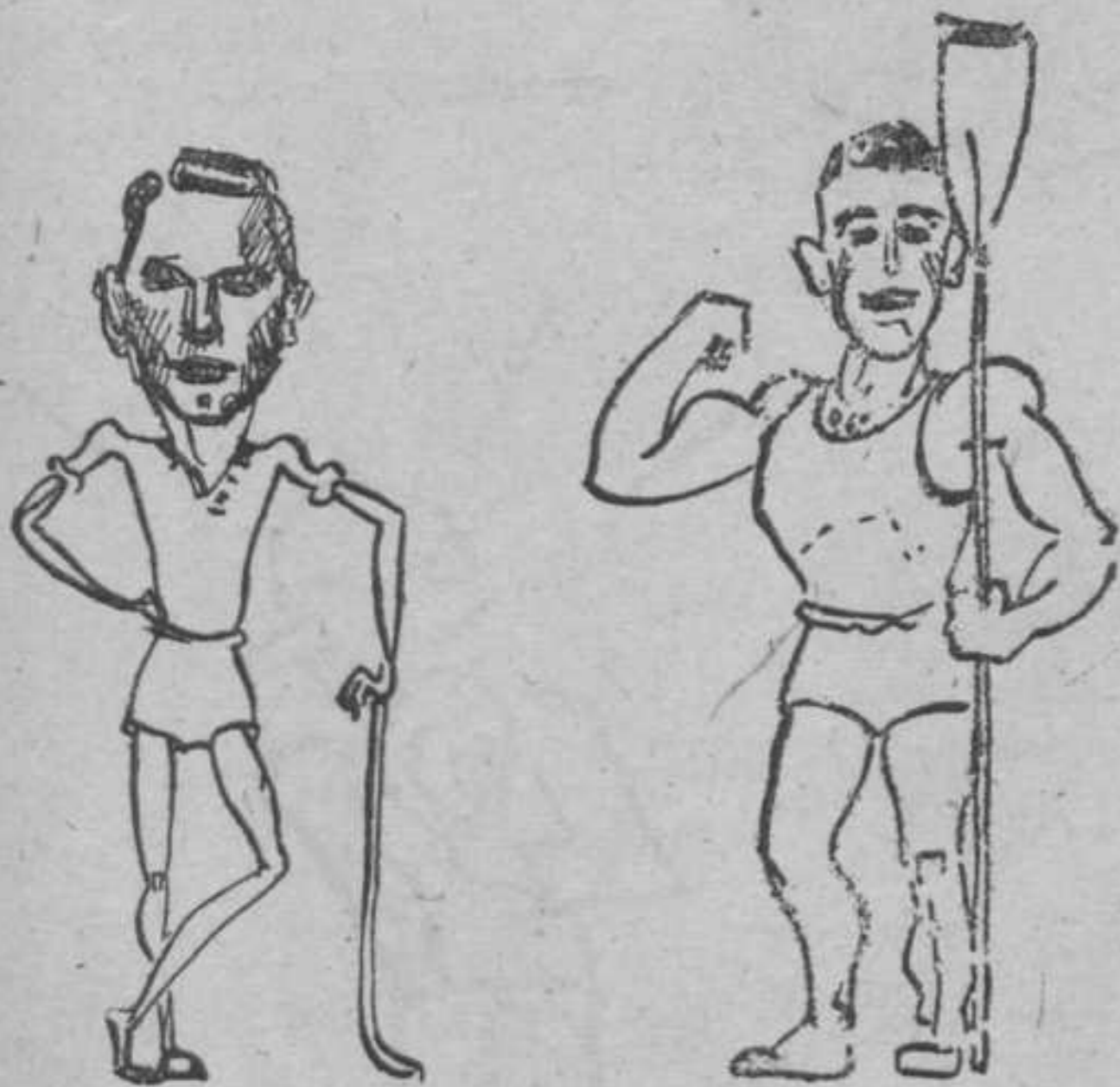
het land verspreid dat hij ten departemente werd geroepen om van de manschappen „muscle-mountains” te maken; dit dorst hij niet weigeren en zoo verscheen een figuur voor de trainingssectie die absoluut niet klopte met de alombekende foto's. Enfin, toen de eerste verbazing en zelfs verontwaardiging geluwd waren overwoog men dat het per slot van rekening om het systeem en niet om den man ging en dat de persoonlijke reclame die van den stichter van een bedrijf uitging (de cosmetische industrie was hiervan het meest sprekende voorbeeld) maar al te vaak als toetssteen was gebruikt. Het was voor Mc Gourie een zonderlinge en in den beginne bepaald zeer onplezierige ervaring om tegenover de z.g. „weaklings” te staan die hij tot „he-men” moest maken; maar hij zag in dat er niets anders op zat, dus hij trok zijn brutaalste smoel en liet die jongelieden exerceeren met het kleine beetje Zweedsche gymnastiek en atletiek dat de grondslag van z'n industrie en z'n wereld-naam vormde — en nu was het zijn beurt om verbaasd te staan, toen hij inderdaad eenige resultaten bemerkte van z'n „sun-training” en z'n „muscle-building”.

Dat was wel het toppunt om het publiek 7 jaar lang te bedotten en dan te bemerken dat je feitelijk toch citroenen hebt staan verkoopen — men kan zich voorstellen dat Caesar Mc Gourie zich eenigzins zonderling te moede voelde.

Hij meende nu ook aan de steeds dringerder wordende eisch van z'n superieuren, n.l. dat een voorbeeld van „muscle-culture” de recruten instructie zou geven, te moeten en te kunnen voldoen: Helaas! had hij een spreketrompet, een stroomanneje in dienst genomen, alles was nog goed gegaan — maar jeugd illusies laten niet zoo maar met zich spotten en hij moest leeren dat hij zich vol geloof en overgave in een Mc Courie course stortte, dat al wie er ook op mocht voortgaan in „physical culture”, z'n eigen slagzinnen en methodes niet op hem zelf van toepassing waren.

Hier zaten we tegenover een gedesillusionneerd man die, zooals hij ons tenslotte na lang aarzelen toevertrouwde, met een vergoelijkende en tegelijk om medelijden vragende glimlach, na zijn ontslag nu alle bokkers, worstelaars, bodybuilders en andere Tarzans afreisde in de hoop toch eens het alleen-zaligmakende, perfecte en algemeen-toepasselijke systeem te vinden.

L. P.

NU IS HET CONCERT AAN DE GANG EN MET UW ARM OM UW DAME, LEEST U .....

De stangen van de teekmachine weerkaatsen de stralen: nu flikkert een klein plekje licht over de donkere doek op de schoorsteenmantel en laat zien dat de eigenlijke kleur goud is — dan zwaait het over de geele deur, ritselt langs de boeken om aan het plafond te blijven zitten. De knoppen van de radio en een groote vaas op de kast houden nog wat licht vast — dan is ineens alles donker. De dag is dood.

Sebastiaan opent het venster om de nog lichte lucht te zien boven het binnenplaatsje en een gevoel van benauwdheid komt weer in hem op. Nu de armen te kunnen uitstreken en zoo zachtjes te kunnen opstijgen; zonder dat hij er iets aan kan doen komt op de vreemdste oogenblikken van de dag bij hem de gedachte op aan een andere wereld, waarin hij zich dan even zou willen verplaatsen. Vroeger pakte hij dan zijn fiets en ging een heel eind het land in tot hij niemand en niets meer kon tegenkomen wat hem zoo direct vertrouwd was. Soms ook was het enkel een verlangen naar alleen zijn; maar de laatste tijd vond hij dat steeds meer en meer in z'n muziek. Hij pakte zijn fluit en de toonen gaan den weg dien hij zoo graag had willen volgen: tegen het raam aan de overkant langs de muur over de goot en omhoog, omhoog.

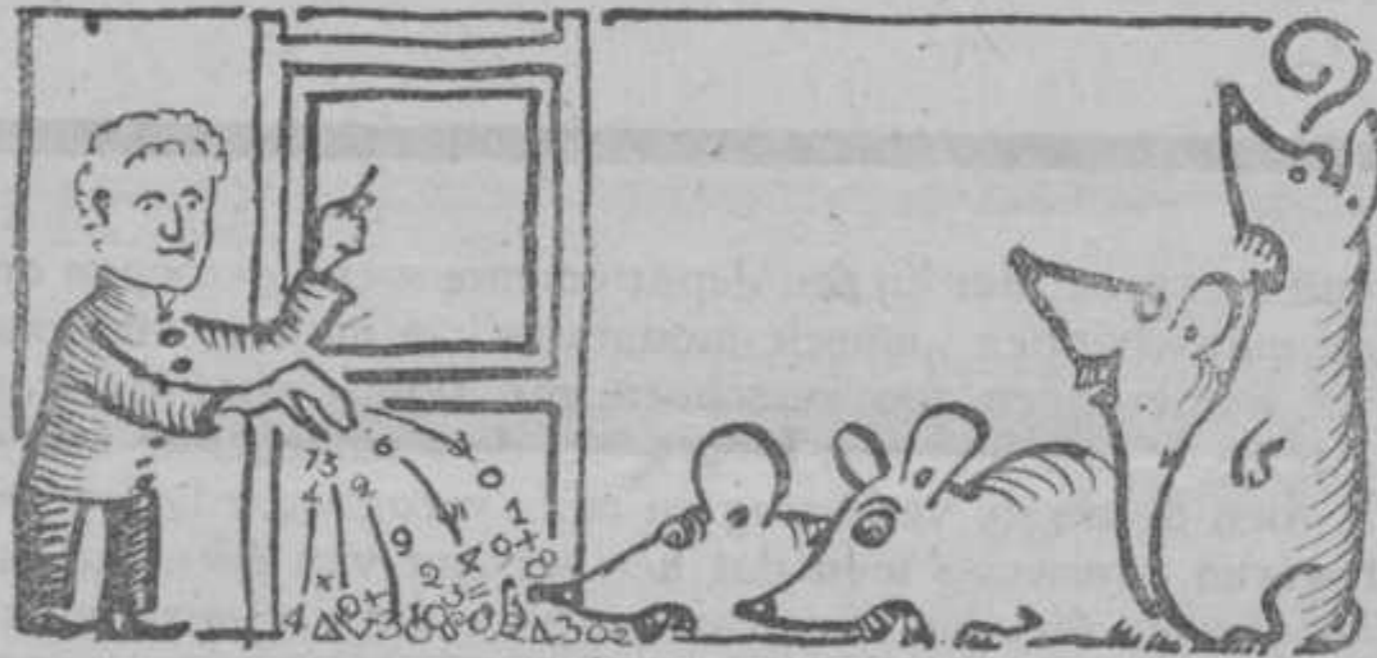
*

Langzaam kloste hij de trap op, telkens even wachtend of ze hem niet zouden terugroepen. Vader was erg boos geweest toen Basje een kip van het balkon had laten vallen, om te zien of die nou heusch toch niet kon vliegen — nu zou hij vast vooraf moeten eten en vroeg naar bed; of misschien wel zoo naar bed. En die kip was toch heelemaal niet erg kapot gegaan: vader had de poot gespalkt en ze zou over drie dagen wel weer kiplekker zijn, had hij gezegd. Nog een trap en dan nog een en dan was hij boven, veilig, alleen. Daar zou hij ze enkel kunnen hooren als ze heel hard op de gong sloegen. Bas ging nu al vlugger en vlugger en met een paar sprongen was hij de zoldertrap op. Daar stond z'n vesting; hij wurmde zich door de Groote Poort en met een zucht van verlichting nam Bas, graaf van Pernambuco, op z'n zetel plaats. Hier was zijn rijk, zijn kasteel: van hutkoffers en sinaasappelkistjes, met gordijnen voor, de poorten, een groote hoektoren van een rol vloerzeil en een spreij als dak. De graaf zag een paar groote gele oogen schitteren; om zijn gehoor en zichzelf te vermaken, gebood hij zijn eenige lakei, tevens opperceremoniemeester en potsenmaker, om de muziek te gaan halen. Wat deze nederig deed: op z'n teenen staande boog hij zich met de glazen over het condensvat heen: deze half vol, hierin maar een bodempje en die tot aan de rand. En dan tinkelde het door het donkere slot; er kwam een beer naar voren die danste op de maat der muziek, en stak daar niet een cobra de kop op uit en rol gordijnkoord?

*

Sebastiaan moest even op adem komen en hij voelde zich wat duizelig van al die frissche lucht na dit snelle deel. Langs de blauwe hemel zoeken een paar dunne slierten aarzelend hun weg en hij weet: nu is het aanstonds gebeurd. Nu komt dadelijk de lange, lange wolken-sprei, die met zons- ondergang ergens aan de horizon hing te wachten, opzetten en dekt heel Holland toe. Ze heeft geen eind, alleen een begin, en als de lucht geheel dicht is, is het nacht. Nu het andanté sostenuto, dat begon?.....

Bij een lantaarn kon je alles duidelijk zien, maar daar vanaf vervloede het licht tot je je met elke stap in een steeds voelbaarder duisternis begaf: dan waren het alleen de witte straat en het ijs in de gracht en de besneeuwde takken, een enkele veeg aan een boom en de vol beladen vensterbanken stroomden het licht scheen uit te gaan, soms ook en lichte streep

ISSEN :

me juffrouw wat zit ge daar als een

bent ge Uw Partner

voorwaar hij is een

er om,

steek hem als een

zoek een andere

houdt op met

r = n

ZOO DOET U UW CRITIEK OP:

Concertanalyse.

Alleen voor „afwezige” Heeren.

Heeren, die hun aandacht niet bij het concert kunnen houden, kunnen twee dingen doen:

1. gewoon indutten;
2. deze Apollospiegel lezen.

Sub. 1. U bent onbeleefd, U hindert Uw naaste omgeving resp. Uw dame met Uw slaaplucht, resp. -gesnurk.

Sub. 2. Blijft dus niets anders over dan deze Spiegel voorzichtig uit te vouwen op Uw knieën en te lezen.

Terwijl U nu aan het lezen geslagen bent, zult U twee dingen met schrik bedenken:

- A. ik heb straks geen oordeel over het concert;
- B. omdat ik geen oordeel over het concert heb, zal mijn dame denken, dat ik a. geslapen heb;

of b. dom en ongevoelig ben.

Sub. A. Leest U vooral verder „De Spiegel” zal U helpen.

Sub. B—a. Vervalt, zie sub 1.

Sub. B—b. Vervalt vanzelfsprekend.

U leest dus in gespannen afwachting verder (zie sub A), en slaakt een zucht van verlichting als U ontdekt, dat „De Spiegel” U in de nu volgende „Concertanalyse” zelf een oorspronkelijk en spontaan oordeel laat vormen over het concert.

Uw eerste indruk zij: Het concert is

uitmuntend	(1)	} uitgevoerd.
in de maat	(2)	
door den dirigent	(3)	
op de Societeit	(4)	
door huurlingen	(5)	

Uw tweede indruk zij: Het programma is

rommelig	(1)	} samengesteld.
knap	(2)	
nauwelijks	(3)	
door leeken	(4)	
gisteren	(5)	

Uw derde indruk zij:

Voor de pauze beter dan na de de pauze	(1)
Na de pauze beter dan voor de pauze	(2)
Voor de pauze even goed als na de pauze	(3)
Voor de pauze slechter dan na de pauze	(4)
Na de pauze slechter dan voor de pauze	(5)
Voor de pauze even slecht als na de pauze	(6)

Uw vierde indruk zij:

Roussel	} (ben ik gek op	(1)	
Elgar		is banaal	(2)
Prokofieff		eigen naam van Molotow	(3)
Valerius		„een echte toonkunstenaar”	(4)
Schubert		dirigeert Apollo	(5)
Poulenc			
Brahms			
mijn dame			

Uw vijfde indruk zij:

Montijn	} dirigeert	koren	(1)
Chr. van Dam		kaf	(2)
Berghout		niet	(3)
		niets	(4)
		Viets	(5)

Uw zesde en laatste indruk zij:

De zaal reageerde	Leidsch	(1)
	basisch	(2)
	in tranen	(3)
	twee aan twee	(4)
	met applaus	(5)

Tenslotte telt U de punten op en ziet op de laatste blz.

-ISSEN:

Ja, U meneer

Weest geen zoo-de- maar ga als de

naar uw

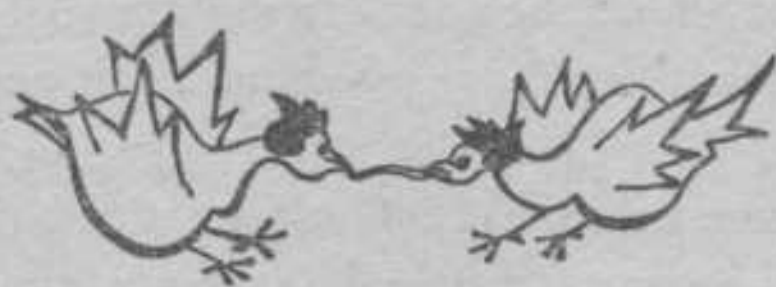
of voelt U zich

als Uw dame zich als een

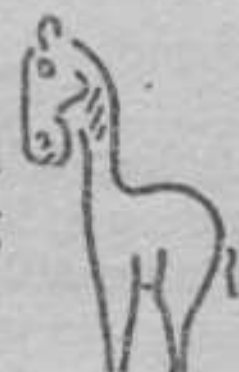
gedraagt. Kom

U zich daar niets van aan. Ga

Blijft altijd een keurig

+ ner

Aftikdans.

Op dat oogenblik, dat de toehoorders oprijzen uit hun ongemakkelijke zetels, dat het rustig genieten van orchestrale accoorden en het eentonig fluisteren van Uw partner U toch een weinig slaperig hebben gemaakt, het oogenblik dat de kellners toeschieten om de stoelen onder U weg te graaien en dat de eerste langharige virtuozen nog nuchter hun standplaatsen beklimmen, op dat oogenblik nu van verpoozing en overpeinzing wenden wij ons tot U, Mejuffrouw, die binnenkort weer omringd zult zijn door Uw achtal, U die als een reddende engel neerdaaldet op die clubs, die, door gène of geldnood geplaagd, voor iedere acht man slechts één dame wist te inviteeren. Tijdens het bal zult U ongetwijfeld het slachtoffer zijn van hun aftikdans.

Voor U daarom deze proeve van conversatie:

„Ja graag Frans! — Een foxtrot is trouwens niet moeilijk, hoor — Ja, reuzevol! — Nee, je doet maar gewoon zóó, en zóó — — — Ja zeker, ik vind kaas heerlijk — Ja, mijn zuster ook en mijn broers ook. Alleen één tante van me houdt er niet van; ze vindt het een rottingsproduct — *. Nee, Karel, ik had het niet over jou, ik had het over kaas — — Ja, heerlijk hè — vol wat? — Rocquefort vol maden? — * — Sjaak!! Ondeugd, er zijn hier geen meiden — O ja? — Nee — — Met de bevrijding? — De Canadeezen liepen er mee weg? Ja, alle buitenlanders vinden Edammer heerlijk — Nooit geproefd maar Delftsche boter was vroeger beroemd — Delftsche!! — * Ja, jullie feesten zijn altijd eenig, Henk, maar dat bedoelde ik niet. — Is 't warempel? — Nee maar! — Och, och, ongelooflijk! — Hoeveel sterke mannen? — Zeventien? — Omgevallen van de stank? Maar Parmezaansche stinkt toch niet? — Och, onhygiënisch natuurlijk — * O, maar Piet, je ziet er niets van — Haha, dat sloeg niet op jou! Het is nog kurkdroog van buiten — Ja, maar voor een keer is dat niet erg, juist wel gezond — Trouwens iedereen heeft er last van — Nee, eh — liever dat broodje met kaas — — * — Op je examen, Wim! En op je toekomst! — Dank je — Maatschappelijk Werkster — Ja — Ik heb al een baan aangeboden gekregen — Niet verder vertellen, hoor: op een kaasfabriek! — * — Nou, vooruit dan maar, hihi! Omdat jij het bent, Eduard — — Nou, eh, maar dat kan toch niet zoo maar? — Maar dan moet jij mijn jas even halen — — — Dank je — — Ja, ze moesten die deuren eens smeren — ja — — — nee, gelukkig niet — — ja — ja — — — ja, ik wil wel — je weet, dat mijn liefde maar één doel heeft — Juist, kaas! — Ha, die Jan! — Waarom zóú hij niet jaloersch zijn, Eduard? — * — Die Edu kan soms zoo stil zijn — Oh — jaja — Dát wist ik natuurlijk niet! — Casanova, wat is dat; nieuwe kaas? — — Nou, ik wil wel graag weer eens dansen, ja — Nee, nog steeds niet — * — Ja, 't Is reuzevol, Frans — Een foxtrot is toch heusch niet moeilijk hoor — Nee, je doet maar gewoon zóó, en zóó en zóó, enzoovoort. —

* = tik van nieuwe partner.

Red.

L.I.

CAPRICCIO

Ik, wanproduct van eeuwig zoeken
Kruip steeds wêér tastend in het rond.
De beschaving wil ik bij elkander vloeken
En schuim van afgunst staat mij op den mond.
Reeds dieper zinkt mijn diepst verdriet.
Want swingen kan ik niet.

Als ik een vrouw in de armen heb gevat
En moeite doe voor een gepaste dans.
Dan voel ik plots: zij is deez' afgemeten passen zat.
Zij wenscht slechts vurig een „jitterbugcadans”
Vastgenageld sta ik dan te beven als een riet
Want swingen kan ik niet.

Uren lang in volle eenzaamheid heb ik getracht
Voor een spiegel het jitterbuggen aan te leeren
Wals en tango heb ik daarbij in koele bloed' verkracht.
Eilaas wat helpt het mij nog langer te verweren.
Reeds klinkt in de vert een tergend lied.
Want swingen kan ik niet.

Verlamd door dit gebrek is nu mijn jonge leven.
De ijle ziel in al zijn diepte is geraakt.
Niets kan 't hart een sprankje hoop meer geven.
Eén ding is het, dat hier een heerlijk eind aan maakt.
Het is deez' kogel, die ik nu door mijn kop heen schiet.
Want swingen kan ik niet.

HEWE.

TIJDENS DE DANS. WEET U EVEN NIET WAT U ZULT DOEN, EN DAN:

Voor ongelukkige Dames welke graag anderen Partner wenschen.

Het is nog niet zoo gemakkelijk om Uw Heer kwijt te raken. U moet zich niet opwinden. Breng de conversatie op een vervelend onderwerp, over kaas bijvoorbeeld. Uw Heer zal dit echter niet merken, maar toch zal zijn aandacht afgeleid zijn, en kijkt hij onwillekeurig naar de menigte. Nu is het Uw kans, U glipt onder tafel en wacht af. Op dit oogenblik komt het op Uw eigen intelligentie aan. De kunst is nu een Partner te vinden die eveneens onder tafel scharrelt. Men wenke hem, zoodra dit gelukt is pakt U voorzichtig twee pooten van de tafel en beweegt U zich voorwaarts, terwijl U de tafel zachtjes schommelen laat. De menigte zal denken dat een Drommedaris een glaasje Port gaat halen. Nu de list gelukt is, kijkt U om U heen. Daar is een tweede Kameel. Met snelle pasjes telgangt U naar de hokken van de Kamelen. Uw vriend draaft achter U aan. Soms zullen menschen wel eens mee willen rijden doch U stoort zich aan niets en verwijderd hen door een sprongetje met Uw achterpooten te nemen. Alles is gauw en gemakkelijk gebeurd. Maar vaak vermengen zich sombere gedachten tusschen al de zoo vroolijke toonen die U omgeven. Hoe moeilijk wordt het, wanneer U nu dezen Partner wenscht kwijt te raken. Maar wat zijn er niet een dieren, U speelt Giraffe of probeert een Rhinoceros voor te stellen. Komt U niet op een idee, gaat U dan eens bij de hokken kijken.

(FEUILLETON DAMES).

Deel VI.

(Inhoud van het voorafgaande: de jonge, veelbelovende bibliothecaris is steeds hooghartig tegen het meisje, dat de dame van gezelschap is van zijn moeder. Lucy, een allerliefst blondje is evenwel van hem min of meer épris. Haar verloofde Henk, die ieder oogenblik kan terugkeeren uit Zweden, waar hij practisch werkt als mijnbouwkundig student, is geheel uit haar gedachten. Een zwaar onweer is losgebarsten en Lucy wacht angstig op de terugkeer van den ambtenaar).

Ze luisterde zenuwachtig. Was het Hans? Of . . . eh . . . pardon . . . mijnheer Overtoom? Neen, een tak, losgewaaid door de voorjaarsstorm had de serredeur getroffen. Ze zuchtte en zette 63 steken op met donkere wol voor een sjaaltje. Een verrassing voor zijn verjaardag. Hierop breide ze 20 naalden in dubbele gerstekorrel. De stakkerd, hij zou dóornat zijn. Daarna vier naalden in tricot-steek. Ach, die Hans, zoo'n trouw ambtenaar, hij werkte altijd over, nu de lichtere wol nemen. Daar klonk toch inderdaad geknars van grint, ja, de voordeur ging piepend open. Even — de 25e nld k. st × 5 v. 3 st. a. afhaken — ze kon nu precies voorstellen hoe hij met kalme rustige bewegingen, de pijp even uit de mond nemend, zich uit zijn plastic regenpak wrong, als een rubber handschoen of . . . eh — k. st. × 5 r. draad naar voren, 3 st. afhaken — als een . . . nou ja . . . echt als een lieverd. Vanaf × herh. k. st.

„Dag Lucy”, mompelde hij afwezig: „Schiets het al op met de verrassing?”

Ze knikte blozend. Wat kon hij toch aardig over de details praten en de hoofdzaak laten doortrillen in zijn warme, warme stem. — 27e nld. k. st. × 5 a. dr. naar achteren — wat vroeg hij nu? Ja, mijnheer Overtoom, lange lussen. Hij boog zich vertrouwelijk over haar heen en legde zijn hand op haar schouder, die ze altijd zoo graag in de hare had willen nemen. Gut, waarom moest ze nu ineens aan Henk denken? Ze vond toch eigenlijk dat Hans veel meer distinctie had; je kon toch wel merken, dat hij veel fijner was. Leidsch zou je zeggen, hé? Haar breipen rolde op de grond.

Jammer genoeg ging toen plotseling de bel over. Zuchtend maakte ze zich los van alle gedachten aan Hans en trok haar blousje recht.

„Hè, ja, wil jij even openen, het is mij zoo frisch bij de deur. Er staat een storm. Pas maar op, kind”. De goeierd, hij dacht nog aan haar.

Ze liep vlug door de kille vestibule en deed de knip van de deur, terwijl ze haar verwarde haar weer eenigszins met de hand op orde bracht. Het was Henk.

(Slot volgt).

**TIJDENS HET BAL, WEET U EVEN NIET WAT U ZULT
LATEN, EN DUS:**

Voor ongelukkige Heeren welke graag
een andere Dame wenschen.

Wat is het heerlijk om zachtjes over de dansvloer te glijden, maar niet om gelijktijdig over de oogenschijnlijke belangrigheden te praten. Uw gedachten zijn elders. Ja, ver weg, of misschien toch niet. U denkt over de ongelukkige plaats van de band, midden in de zaal vibreert de muziek. In de hoek zou het geluid juist zoo weerkaatsen dat nergens een hinderlijk golfverschil zou optreden. En dat licht, zoo'n ongelukkig filter was er gekozen, de kleuren groen en blauw waren erg onderschept, zoodat de weerkaatsing tegen de japonnen. . . . „Waar peins je over": vraagt je dame? O. . . . . over japonnen. „Wat een aardige kleuren zijn er bij hè? Ja, hè! ja". Natuurlijk is het netvlies van haar minder kleurgevoelig bij een kleine lichtsterkte. Ze zouden het licht gelijk moeten verdeelen, dan zou de gemiddelde opening van de oogpupil. . . „Wat is er toch?" vraagt ze. „Ik kijk naar je oogen". Ze lacht. „mijn oogen zijn groen, dat is de nieuwe mode". Nu kijkt ze diep in je oogen. Wat? Ze kijkt scheel, dat kan ook niet anders, zoo dichtbij moeten de oogen meer gericht worden. Haar hoofd komt nu dichterbij, ontzettend, wat nu. Met een eenparig vertraagde beweging komt haar voorhoofd tegen zijn wang. „O, wat danst dit fijn". Hij voelt hoe zijn handen onderhevig zijn aan de zwaartekracht, hij laat haar los. Zij merkt het niet maar danst voort. Hoe haar kwijt te raken, dit beestachtige wezen. Hij maakt eenige afschrikwekkende kirkeluiden. Niets mag baten. Nu brult hij, iedereen lacht, vaag hoort hij de woorden: „de leeuw is zeker los". Ja, nu weet hij het, voorzichtig legt hij het meisje over een andere dansende schouder, ontvlucht de dansvloer, rent naar het leeuwenhok, zwemt de greppel door en. . . . . is vrij.

(FEUILLETON (HEEREN)).

Het lijk in de zuurkast.

Slot.

(Inhoud van het voorgaande en verantwoording: Hij, die zijn bril opzette en — het feuilleton las, of kunnen we beter zeggen: hij — die het niet — las?, heeft zich in den beginne afgevraagd: wat vreemd verhaal!, wat wonderlijke geschiedenis, wat gezeever!. Hij heeft iedere maal verachtelijk de eerste regels gelezen of wellicht de eerste alinea's en heeft daarna zich gestort in de discontinue lectuur. Zooals bij den groenteboer te lezen staat:

Heden gesneden soepgroente. Dat is makkelij k!

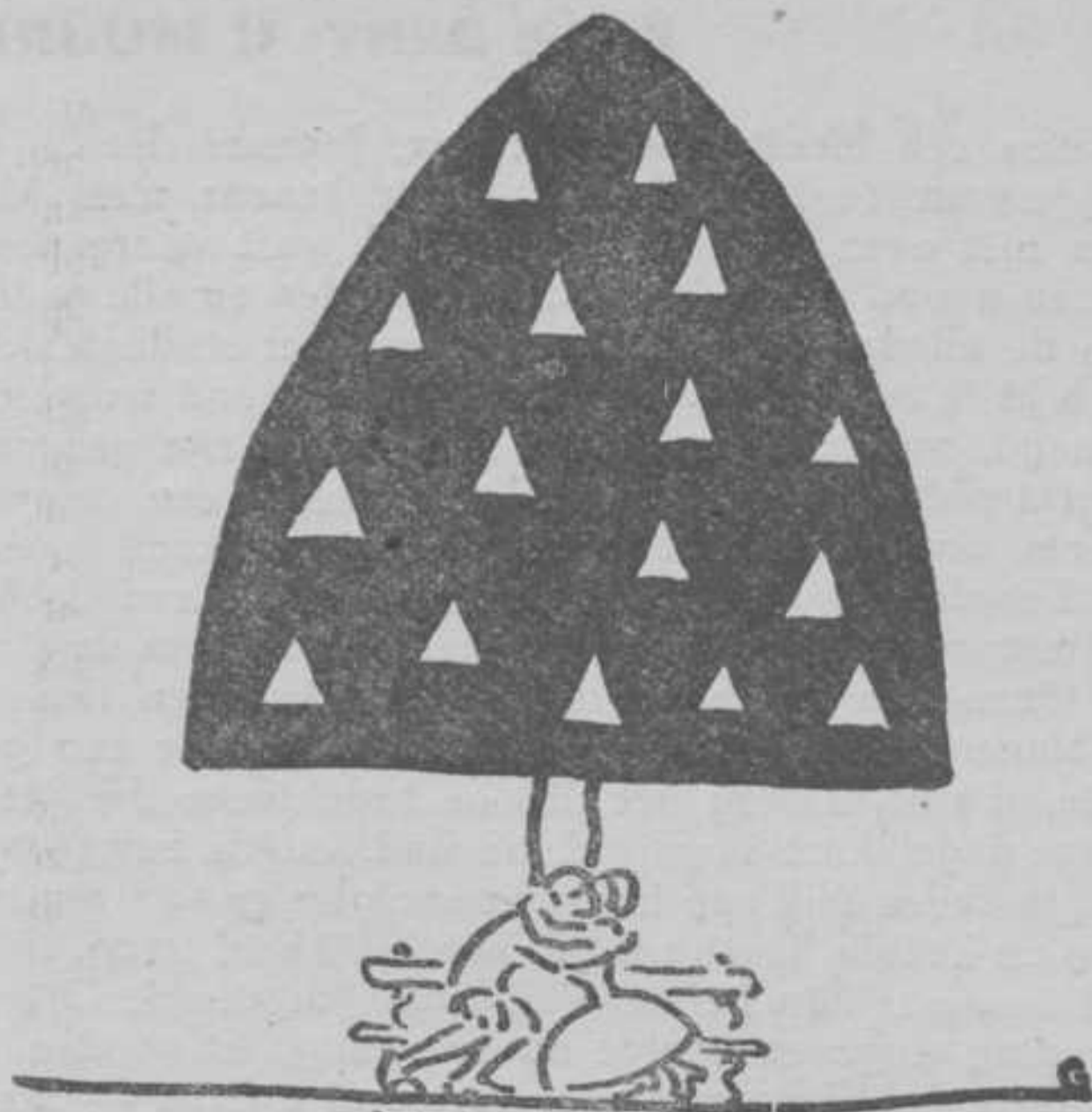
Wij grinneken hierom in lijdzaamheid, maar soms ballen wij de vuisten en roepen: Farizeër. Eens te meer is weer bezwezen, hoe of hij afhankelijk is van advies in zijn oordeel. Mist hij een signatuur of een nadere toelichting, dan is het hem onmogelijk op eigen waarde een brok schriftuur te keuren. Ja! Laat hij eens met een oprecht hart toegeven, dat hij Vestwijk waardeert en niet „Aktaion onder de sterren", Coeperus en niet „Het zwevende schaakbord", Vermeer en niet de Emmausgangers. Met vooroordelen opgeblazen heeft het mannetje de ballast van het feuilleton uit zijn geestelijke luchtballon geworpen.

Een genereus aanbod der Redactie aan het derde jaar deed dit feuilleton ontstaan; nu het eindigt, nadert ook de beëindiging van het incognito dezer bijdrage, daar de onderteekening een verhaal besluit. Vele malen schetterde de bazuin der critiek, trachtten de koperglansen van het beter-weten indruk te maken: deze critiek in discussie te nemen, ware onwaardig. Want hij presteerde niets, hij kronkelde slechts als een worm in de vettige aarde, schuw voor licht, schuw voor een vogelpik, schuw blijkbaar voor zichzelf. Want in de hooge vlucht, in de prikkelende, koele atmosfeer der ijle luchtslagen, in het zoevende geluid van veeren vleugels, in het grandiooze vergezigt, in dat alles, waarmee de inspiratie de durf tot vliegen beloont, ligt meer reden tot waardeering, dan in de ziekelijke angst voor de plof naar beneden.

Icarel roept de jongste en verzamelt eenige veeren, die aanspoelden op het strand. Red.).

Beleefd lichtte de moordenaar zijn hoed en ging heen. Einde.

J. J. KROON.
A. MANGER.

De Misegunaikè.

Komt, kuische lezers, komt, geniet:
Beluistert de ballaad van Piet,
Komt, tik Uw dame op d'r arm
Draag voor dit vers met warme charm
Kom, lees nu luid dit lied
Van Piet.

Het lied van Piet, den filoloog,
Die eenzaam naar de balzaal toog,
Van leerkracht Piet van d'H.B.S.
Van klasse één tot klasse zes,
Die beeft voor elke Griet
Als riet.

Piet heeft een aap met noot gevoerd
Wijl Mies' zus Jet hem snood beloert
— Haar heer staat nu al drie kwartier
Met Meisje voor het gordeldier! —
Jet stelt zich voor, heel net:
„k Ben Jet!"

En Piet die geen ervaring heeft
Aan alle leden, kleeft en beeft.
En schoon hij 't land heeft aan De Vrouw
Volgt hij háár in de gaarde al gauw,
Zegt, rood als haematiet:
„k Ben Piet!"

Ze wand'len saam wat hand in hand,
Zoo langs de Rotte waterkant.
De conversatie loopt beroerd,
Want Piet kent mop noch brave boert.
Dan wordt 't hem aan haar arm
Wat warm.

Plots spreekt hij bout: „Zeg Jet, ik houd
Van — (2e pers. enk.)!
Maar (rogatief) heb jij mij lief,
Dan (potentialis) (affirmatief)!"
Doch Jet schreeuwt schel en luid:
„ — — !" (Doe een keuze uit:
uitgaan, oprotten, fluiten,
zich uiten, uittrekken en buit hebben).

Zoo ziet de moraal van dit verhaal:
Wees hier geen meester in de taal!
En als; praat dan van and're zaken
Dan die Uw studievakken raken!
En vrees ook niet te gauw
De Vrouw!

L.I.

**OP 15 MEI AANSTAANDE LOOPT UW WEDDEN-
SCHAP MET DE V.F.C. AF**

EVEN BENT U MUURBLOEM, MAAR DAN LEEST U:

Arend was een meesterlijk teekenaar. Jammer dat hij zoo weinig gewaardeerd werd, ook als teekenaar niet. Maar daar nu niet over denken; hij had zich vast voorgenomen zich dezen avond geheel aan Erna te wijden en alle gedachten aan de alledaagsche narigheden van het studentenleven van zich af te zetten. En daar was hij vanavond wonderwel in geslaagd, zoo zelfs dat tijdens het concert zijn gedachten ongemerkt afdwaalden en verstrikt raakten in een vreemden dagdroom, een visioen ontsproten aan zijn miskend meesterschap. Zoals Uw rijpe puist openspringt als een lachend voorjaarszonnetje U op de neus schijnt, zoo lieten de majestueuze tonen van het andante de ophaalbruggen neer, die in de binnenste luthoven van Arend's fantasie een geest toelieten, die al te lang het drooge krachtvoer der wetenschap tot dagelijksch maal gekend had. Intijds bemerkte hij Erna's starenden blik aan het spontane gloeien van zijn rechterwang en keerde haastig tot de werkelijkheid terug, Erna's vraagstaren met zijn liefste glimlachje pareerend. Om zich een houding te geven haalde hij omzichtig het gouden horloge — een aan Erna nog niet vertoond erfstuk — uit het kraakzindelijke vest te voorschijn en zette de tijd bedachtzaam 20.000 jaar terug.

Dat hij van een goed gewasschen adonis tot een baardeloozen puber geworden was verontrustte hem minder dan het schemerduister, de koude, de verpestende stank, de uitzinnige geluiden en de adembenemende en oogbetranende walm van roet en stof. De blakerende vlammen en de rookwolken deden hem huilen als het kind dat hij nu geworden was. De puntige keien, beenderen en graten waar de bodem mee bezaaid was, drongen hem onzacht in het teere vleesch, hij moest gaan verzitten. De ruwe rendierhuid en het rookerig vuur beschutten hem nauwelijks tegen de ijzige koude die van den bodem langs zijn rug omhoog sloop; hij sloeg de

armen verwarmend om de schouders en trok de beenen op. Het ruwe leven van den oermensch viel hem als hagel op het lichaam. In de dierlijke trekken en den loggen blik van zijn mede holbewoners las hij zijn vonnis: aanpassen of een gruwelijk sterven was hier de keus. Een trage minuut lang duurde het voor tot het eerste besloten werd, eerst moesten de teleurstelling over het verzuimde feest en de prettige gedachte van Erna's aanwezigheid, die hem nog voor in den mond lagen, ingeslikt en op de automatische transportband der keelkringspijeren geworpen worden, en het zachte afglijden naar de maagstreek als een opluchting na een beklemmende benauwenis gevoeld zijn. Dan was het moment aangebroken om, na nogmaals te zijn gaan verzitten, de geluiden, de geuren en de gezichtspressies van zijn omgeving te localiseeren en te determineeren: het knorrende geluid van die om het vuur zaten als tevredenheid wellicht woede, de stank die van alles in walmen af scheen te slaan als de geur van rottend vleesch of van uitwerpselen en tenslotte de vlambeschonen gezichten vlak voor hem als een vleeschgeworden nachtmerrie.

Het liep slecht af met Arend, de voorsprong die de eerste weken zijn overwicht aan verstand hem gaf, werd volledig te niet gedaan door zijn tekort aan lichaamskracht en in de harde strijd om het bestaan der oermenschen verloorde hij het scherpe denken en zakte af tot de logge gedachtenschakels en vage geheugenbeelden van zijn stamgenooten, tenslotte vergat hij ook Erna en al wat er aan vooraf gegaan was, hij was één van hen geworden. Eén vonkje echter van zijn vorig bestaan zou zonder dat hij het wist bij hem blijven en al zijn nakomelingen zouden het beërven — zijn meesterschap met krijt en teekenstift van vroeger. De schoone rotsteekeningen uit dien tijd zijn er het bewijs van.

v. G.

— ..... c'est la Bourdonne.

't Heeft een pijnlijke hoeveelheid overredingskracht gekost, maar nu hebben ze Mamlobbes toch eindelijk zoo ver, dat hij mee naar Delft wil om te helpen. Drie conferenties heeft het mormel aan onderhandelingen voor zich opgeëischt en de oppasser heeft den mammoth de volledige inhoud van een patisserie moeten beloven, maar nu is het dan zoover. Jammer dat onze or-kest-le-den-da-mes niet bij de bevrijding aanwezig kunnen zijn, ze zijn al hier... maar waarom eigenlijk niet? Nee, nee, meneer de oppasser, we willen er absoluut bij zijn!

In optocht dwalen de fleurige toiletjes achter den man aan naar het mammothkooitje. De arme Mamlobbes wordt doodelijk verlegen bij het zien van zooveel bekoorlijkheid, eenige kubieke meters bloed stijgen hem naar het hoofd en hij bloost allerliefst; gracieus wiegt hij met zijn flapooren. Dadelijk maakt zijn bewaker van de gelegenheid misbruik door de inhoud van de banketbakkerswinkel tot twintig ordinaire roggebroadjes te reduceeren.

De groote silhouet van den viervoeter lijkt gespikkelt op den breeden rijksweg door de vroolijke kleuren van de avondjaponnetjes: als vogelnestjes tegen een rotswand hangen de meisjes in luie stoelen tegen Mamlobbes' flanken.

De tocht verloopt zonder ongelukken, alleen had de mammoth bijna z'n goede humeur verloren toen een militaire wagen tegen z'n teenen opreedt. Het feit dat het vehikel in de sloot terecht kwam bevredigde hem echter voldoende. Hij zette het geval weer met zijn slurf op den weg waar het

beduusd bleef staan met van ontzetting knipperende koplampen...

Och, wat was 't toch een verward verhaal dat Moeder Zaterdag van Marjolijn te hooren kreeg... Wie is toch die Mamlobbes, die de groote klok opgetrokken heeft? 't Kind is heelemaal overstuur, ze moet wat rust nemen, ze praat ook maar steeds over den laasten trein naar Rotterdam en over een stel studenten die gezongen hadden over een zekeren Apollo, die eruit moest of zoo... Nee, ze mag er vast niet weer heen en 't ergste is nog dat...

Lieve lezeresjes, ik hoor zoojuist dat de betrokken diergaarde al sinds twintigduizend jaar geen mammoth meer rijk is. Ik vrees nu dat ik doorzien ben, maar Ge vindt 't toch niet erg dat ik U wilde, eh misleiden? Het spijt me zóóó...

G. ALBERDA.

Nous vous attendons
au Bar du Bourdon

... GEZELLIG EN KNUSJES, ZONDER PRATEN! HET VERHAALTJE HIERONDER, VEEL SUCCES

Het is ondertusschen buiten zachtjes gaan regenen, maar het is nog altijd zeer warm; zoo warm dat het Sebastiaan lijkt of zelfs de regen lauwwaer voelt. In de verte rommelt het zachtjes en hij denkt weer aan tante Thera die dan meteen de „Auforderung zum Tanz“ op de gramofoon laat draaien; ze houdt niet van onweer; ze vindt het niets ergs of gevaarlijks, hoor! maar ze houdt niet van het geluid — De Bourdon slaat 8 en meteen daarop zetten ook de klokken van de Nieuwe Kerk in met het Phoenixlied — Allegro ma non troppo.

Sebastiaan woonde al zoo lang in Amsterdam, dat hij voelde dat er een vreemde noodig zou zijn om hem nog wat aan de stad te doen beleven. Hoewel hij dus wel iets in die lijn verwacht had, was hij toch nog wel even veronderd toen Marianne voorstelde de toren op te gaan; de toren immers bekeek je uit de verte, je hoorde het carillon heel zachtjes. En dan met een rondleiding mee, zoo intens burgerlijk; Sebastiaan dacht dat er nu wel niet meer veel zou overblijven van z'n plezierige herinneringen aan de toren en de wijsjes van het klokkenspel.

Onderin was het kil en donker; door de halfgeopende deur kreeg men nog een vage indruk van een stoffig kerkinterieur met golvende vloer en opgestapelde stoelen; de gids had het uiterlijk van een nog haast versche doode en hield eindeloze necrologieën over voor de menigte toch onbekende en snel vergeten grootheden, hij deed het wel heelmaal op de toon, die je van zoo iemand zou verwachten had Sebastiaan gedacht; maar de man was toch weer even opgeleefd toen iemand technische belangstelling voor de uitgestalde martelwerktuigen toonde. Sebastiaan en Marianne echter ontsnapten op de tweede verdieping; en zoo'n plezier als ze hadden, toen bleek dat alle deuren open waren! Toch was het moeilijk om de weg te vinden langs de nauwe trappen en over de stoffige zolders waar allerlei touwen door heen hingen en de balken dwars over de vloer liepen; één keer hoorden ze nog het gezelschap achter hen aan stommelen maar daarna waren ze alleen met de toren en het was hun toren, dacht Sebastiaan. Aan het ongedachte einde van een lange smalle wenteltrap, die na ieder portaal wat smaller en donkerder werd, stootte Sebastiaan een luik open en daar stroomde de frissche lucht om en over hen heen. Knipperend stonden ze op de eerste omgang en zagen uit over een woelige zee van roode en blauwe daken. Rook pluimen krinkelden over en achter de nokken vandaan, lakens en ondergoed wapperden in de wind en de tram, reed bolderend en piepend door de Zuiderkerksdwaarsstraat en je kon nog juist de schreeuw van de zurebommenverkoper op de hoek van de Singel hooren. Toen liepen ze om naar de kant van de Oude Stad en daar staken de kranen en torens boven de roode horizon uit. Sebastiaan had nooit gedacht dat Amsterdam zooveel torens bezat; plumpe torens, dunne mastvormige torens, lichte open torens op een zwaar blok dat je nog net kon zien. Dan werden ze gegrepen door het machtsverlangen van den bergbeklimmer en den wolkenkrabber-bouwer: hun toren zou de hoogste zijn, ze begonnen weer te klimmen. Het was nu minder donker en

Voor slot zie pag. 12.

Le seul bon ton.

Oelala... Dat is een précaire situatie waar ze nu in verzeild zijn geraakt. En als de eerste violist niet stiekum een zendertje in zijn kist verstopt had — hij dwéépt nu eenmaal met zendertjes — dan zou het er verre van rooskleurig uitzien. Nu peutert hij zenuwachtig aan zijn rommeltje, trachtend de buitenwereld aan z'n draadlooze jasje te trekken. Als ze nu maar gehoord worden! 't Zweet loopt den armen violist tappelings langs zijn van inspanning verwrongen gelaat, constateert de trompetblazer in een meewarigheidsaanval en tegelijk brandt hij voor de negentiende keer z'n vingers aan een lucifer.

Hoe is 't ook weer gekomen? Gut, gut, wat zijn ze geschrokken, ze durven er amper aan terugdenken; en ze hebben nog wel zoo'n plezier gehad vanmiddag; de paukenist heeft van borrelglaasjes een xylofoon gemaakt en de cellist heeft z'n strijkstok als een pijl van zijn instrument weggeschoten en dat had den dirigent bijna een oog gekost, doch hij sloeg er niet eens acht op, raapte de strijkstok op en slikte hem tot het stelschroefje in, want hij was vroeger in een circus geweest en toen hij de strijkstok terugtrok, hoorden ze duidelijk hooge C, ach 't was zoo gezellig geweest... Maar ze ontdekten te laat dat er per sé nog één keer gerepeteerd moest worden, toen was 't gebouw dicht en hebben ze tot schemerdonker op straat rondgelopen en kwamen tenslotte langs den Scheeven Jan. De voordeur van de kerk stond open en de dirigent kwam op 't geniale idee om onder in den toren te gaan repeteeren. En 't ging, al zaten ze wat op elkaar gepakt en moesten enkelen hun instrumenten boven hun hoofd bedienen. Alleen heeft na een poosje de hooge giltoon van een fluit de lucht in den toren doen meerrillen (resoneeren noemde een physisch orkestlid dat) en toen is de toren van de weeromstuit gaan meerrillen, waarna plof!!! de groote Bourdon omlaag sukkelde, net om hen heen en daar zitten

ze nu en verbeelden zich de andere klokken van het carillon te hooren lachen. In een hoek — ach, wat zeg ik toch — langs de wand wordt de dirigent bijgebracht door hem aan een stukje hars te laten ruiken, de klepel heeft hem tegen z'n hoofd gemept en dat was meer dan een normale dirigent-degensliker over zich heen kan laten gaan. Kijk, hij komt al overeind, schudt verstrooid wat vleermuizen uit zijn mouw en... Hemel!! Wat was dat?! Ach, dat is niets, iemand stootte z'n achterhoofd. Wat duurt 't toch lang... Wacht, er komt hulp... ja, ja ze voelen het nu zelfs, de grond dreunt er van, men is zeker met iets zwaars aan 't scharrelen, eh... bezig. Maar 't is ook al over elven, laten ze toch voortmaken!

Ineens gaat het scherm rondom hen op en een wolk van bevalligheid golft om hen heen, vlijt zich tegen hen aan. Maar potdomme, ze hebben geen tijd nu en stormen weg in de richting van het station, de meisjes achter zich aan sleurend, die maar steeds babbelen over Mamlobbes of zoiets en of de jongens die dan niet gezien hebben, hij stond toch een eind verder op het O.D., ze hadden er toch wel langs kunnen loopen naar het station en...

(de rest moet U maar aan Uw dame vragen, tenminste als U er een heeft; zoo niet, wendt U dan tot iemand achter de bar).

—Overpeinzing —

De door'nen kroon van 't intellect
Drukt ons tot bloedens toe op 't hoofd,
Het arme hoofd... met een kroon bedekt,
Die ons een schoon're toekomst had beloofd —
Maar wij, die ons steeds weer kunnen laven,
Aan donker-diepe bron van fantasie,
Wij, wij laten ons niet verslaven,
En schit'rend glanst de kroon, doch zie,

Het bliksemt en het nad'rend onweer,
Komt onweerstaanbaar naderbij,
De menschen, ach zij vluchten toch weer,
Zijn zij van Godes makelij?
Als immer is er weer dat falen,
Dat vluchten voor d'realiteit
Maar plicht, der menschenplicht blijft toch bepalen,
Wat of wij doen, naar wèrk'lijkheid.

G. H. BAST.

FEUILLETON

DIT LEEST U NIET, GEBEURT TOCH NIET.

L'éllysée d'amour.

Bezitters zijn wij van de tuin, waar de liefde een lust en het leven een lied is, begeleid door fanfares van schetterende olifanten en schreeuwende apen. Nooit heb ik met meer verlangen de komst van de lente verwacht dan juist nu, na de eindeloosheid van een onmatige winter, en om de laatste herinnering eraan weg te vagen heb ik mij overgegeven aan de roes van de vreugde.

Zeker, de golf van warmte die mijn lichaam omspoelde vanavond heeft mij het bloed naar het hoofd gejaagd, maar is het geen heerlijk contrast met het wit van mijn boordje en het blauw van mijn lint, dat de zilveren plak torst, die juist zoo doeltreffend het gaatje bedekt, dat gestopt had moeten zijn door de parelmoeren knoop, die ik, toen ik meerderjarig werd van een tante ontving?

Mijn dame, ik weet het, zij was de derde, om wier gunst ik gevraagd heb voor vanavond, en bijna nog was zij mij ontgraaid door een grol van één van mijn vrienden.

Wat heeft de warmte haar veranderd. Juist de bleekheid van haar wangen heeft mij doen aarzelen haar te vragen, maar de tropische sfeer van de hal heeft een blos op haar wangen geteekend, en in haar lichtgroen-zijden japon ziet zij er uit als een rijpende perzik. Een crème-kleurige fresia kocht ik haar als corsage, in de stilzwijgende hoop, dat zij die zal droogen in haar linnenkast tusschen de zakdoekjes — waarvan zij er merkwaardig veel blijkt te bezitten — een herinnering morgen aan hetgeen heden ons bond.

Samen hebben wij verpoosd aan de rand van de vijver en getracht de diepte der oogen te peilen, maar het werd ons verhinderd door een schrijvertje, dat het watervlak rimpelde. Toen heb ik haar gadegeslagen in het licht van de lamp, die zijn stralen door het goudvisschenaquarium zond, en ik meende in haar oogen iets van weerspiegeling te zien. De wandeling in den tropischen tuin was een weelde, en in de schaduw van de Victoria Regia, omringd door guirlandes van orchideeën, vierde ik de teugels van mijn begeerte, en reeg ik m een Aprilvlaag van vreugde een krans van kussen rond haar mond.

Dan begreep zij. En terwijl ik haar naar huis begeleidde, steeg een leeuwerik jubelend op.

Zoojuist heb ik het balboekje aan de wand geprikt, en nu ik bezig ben mijn gedachten te ordenen, wordt er geklopt en schuift de oude hospita binnen:

„Meneer, bent u klaar?”

A. J. KEMPEES.

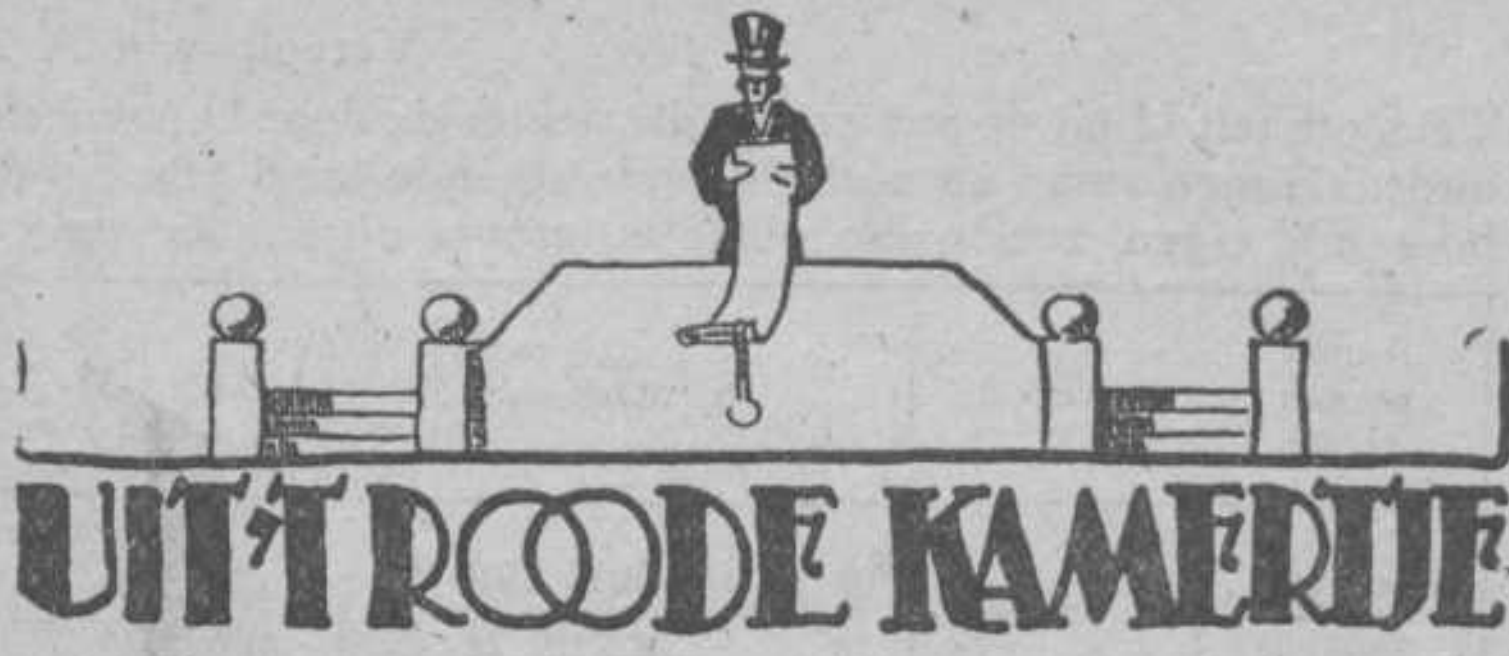
GEDACHTEN EN GEDICHTEN

Gisteravond laat nog dreven de moten
van zijn machteloze wil door de goten
van een Amsterdamsche steeg
toen hij ten leste zweeg
.....leeg.

Vanavond vroeg al zullen de maten
van zijn oude Kroegbaas de gaten
vullen van zijn lol
bestaan van lol
.....vol.

Morgenochtend achter de oude mijten
zullen bedaarde boerderij geiten
grazen aan 't hoofd, dat groot
glinstert in het morgenrood
.....dood.

A. G. PENNING.

UIT 'T ROODE KAMERDE

Degenen, die in November 1946 intekenden op een lijst tot het verkrijgen van het lidmaatschap der „Stichting VUKA” te 's-Gravenhage, en die hun lidmaatschapskaarten nog niet hebben afgehaald, kunnen dit alsnog doen op Dinsdag en Woensdag 1 en 2 April a.s. in de voorzaal der Societeit „Phoenix”.

Over de kosten à f 0,50 is via de Corpsrekening reeds beschikt.

De data der uitvoeringen zullen tijdig te voren per circulaire aan de leden bekend gemaakt worden.

Namens de Stem- en Schouwburg-Commissie,

W. VAN LUTTERVELT,

Commissaris.

VEREENIGINGEN

Onderlinge Schermwedstrijden.

Het Bestuur van de Delftsche Studenten Scherm-, Gymnastiek- en Athletiek-Vereeniging „Odin” deelt mede, dat op 15 en 17 April a.s. de onderlinge schermwedstrijden gehouden zullen worden.

De finales voor floret, degen en sabel zullen op de societeit plaats vinden, waarna een diner met uitreiking van de traditionele prijzen volgen zal.

De sluitingsdatum voor de inschrijving is vastgesteld op 3 April a.s.

Namens het Bestuur,

R. VAN MARWIJK KOOY,

Commissaris-A.

Delftsche Studenten Debating Club.

Het Bestuur van de D.S.D.C., overwegende dat de scholing van haar leden in het gebruik van het woord de laatste tijd niet voldoende naar voren is gekomen, stelt zich voor op Maandag 31 Maart in de Bibliotheek van de Societeit Phoenix een debatingavond voor de leden te organiseren. Op deze avond zal een der leden enkele stellingen verdedigen en daarnaast zal ter vergadering aan enkele leden de gelegenheid geboden worden over een al of niet bepaald onderwerp twee stellingen op te stellen en hierover in debat te treden. Het Bestuur vertrouwt er op dat van deze gelegenheid goed gebruik gemaakt zal worden.

Voorts zal op Vrijdag 18 April het Kamerlid J. HOOG-CARSPER over „Communisme en Democratie” de volgende stellingen verdedigen:

- Communisme als in de titel gebezigd kan tweërlei betekenis hebben:
  - de strijd voor een communistische samenleving;
  - deze samenleving zelve.
 Deze laatste is nog nergens verwezenlijkt.
- Het begrip Democratie is onbepaald en eischt nadere omschrijving.
- De zgn. „burgerlijke” democratie met haar juridische gelijkheid is in wezen slechts schijn.
- Eerst bij economische gelijkheid is democratie volkomen te verwezenlijken.
- Daarom zal slechts in een communistische samenleving de democratie volkomen kunnen zijn.

Deze avond zal om 8 uur in de Aula der T.H. aanvangen.

Namens het Bestuur,

P. J. MUIYSKEN, Secretaris.

Vervolg van A 2

Tenslotte telt U nu de punten op, die achter de door U gekozen uitdrukkingen staan en zoekt in onderstaande tabel Uw bijbehorende eigen, zeer persoonlijke visie over dit concert op:

Aantal punten totaal	1 t.m. 5	6 tot en met 30	31
Uw eigen meening	overtellen	Le seul bon ton c'est le bourdon	Niet waar! Hij laat zich niet dirigeren

v. L.

D.S.T.G.

Het Bestuur van het Delftsch Studenten Tooneel Gezelschap heeft zich op 12 Maart j.l. als volgt samengesteld:

H. M. van Dantzig,	President.
C. J. van Heel,	Secretaris.
A. E. van Mourik,	Thesaurier.
P. K. A. Pennink,	Commissaris A.
J. J. Kroon,	Commissaris B.

Namens het Bestuur
C. J. VAN HEEL, Secretaris.

Vervolg van A 4

bij flitsen kreeg je een beeld van de stad om je heen: het glimmende leien dak van de kerk, een groote roode vrachtauto, een schuit met kool in een gracht. De vorm van de toren was nu zoo ingewikkeld geworden, dat Sebastiaan er zich geen voorstelling meer van kon maken: balken en planken schoten kris kras door het torenlichaam heen en het was Sebastiaan of ze in het lijf van een enorme meikever rondkropen die dat maar nauwelijks goed vond en hen overal met luchtbuizen en zenuwen de weg versperde. Van de tweede omgang was het gezicht nog veel rijker, maar ook minder opdringerig nabij. De afzonderlijke huizen waren niet meer zoo te onderscheiden en de verschillende geluiden uit de straat waren opgegaan in het geruisch van de heele druk levende stad op aarde. Alleen de andere torens stonden daar nog als werelden aan die van hen nabij; toch werden ze nog even aan die drukke en bezige menschen herinnerd toen ze omlaag keken en daar de eerste omgang heelemaal vol stond met het druk pratende fotograferende en pitten-over-de-rand-spugende gezelschap van de rondleiding. Ze moesten nog hooger.

De toren was nu zoo licht en open geworden dat bij elke draai van de trap zich een nieuw uitzicht aan hen voordeed. Aan alle kanten gingen de dunne houten stijlen op; daar boven zweefde de koepel met kleine knoppen van koepeltjes: de klokken. Het deed Sebastiaan aan een groepje pijnboomen denken, of nog meer aan een groote kluwen wol waarvan aan alle kanten draden afhingen; niets hiervan echter zei hij aan Marianne, want hadden ze zich in den beginne vermaakt met allerlei vergelijkingen en had hij steeds andere verschijningen te voorschijn geroepen, die de donkere zolders bevolkten en op de portalen hen plotseling tegemoet traden, ze waren a stiller en stiller geworden en gingen nu geheel zwijgend en langzaam, ernstig naar boven.

Wel werden ook nu weer de doorgangen steeds nauwer, de trappen steeds steiler, maar het gevoel van benauwheid kwam niet weer in hen op — integendeel naarmate ze hooger en hooger kwamen kreeg Sebastiaan steeds meer het gevoel los en vrij te zijn en zoo aanstonds te kunnen wegvliegen wat hij altijd zoo graag gewild had. Hij zou de bol van het dak wel hebben willen losschudden en zoo over de stad heen rollen, zacht deinend op de wind als deze nu deed en hij dacht dat als hij nu zou gaan zingen dat de heele stad het zou hooren. Toen begon het carillon te spelen.

L. P.

OUDE JENEVER

Drink als regel matig, maar dan ook regelmatig

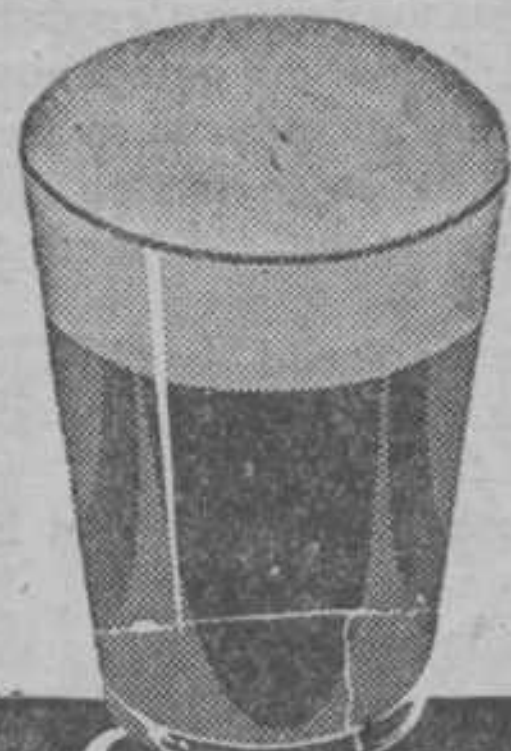
DE KUYPER

HEINEKENS BIEREN

Overal en Bovenal

Hoofdagenschap: J. T. POST

VROUWJUTTELAND 4 DELFT - TELEFOON 92

'n vorstelijk
glas bier

Oranjeboom

Stoomblekerij
Chemische Wasscherij

„OZON“

Telefoon 778462
VOORBURG

Voor de Heerenwasch.

„OMEUFA“

SOCIETEITS
INTERIEUR

Adres: Choorstraat 28
Telef. 2382 - Delft

Voor
Fotograaf...

Reijken

TELEFOON 1765
KOORNMARKT 72

Senaats- en Corpsleden
laten hun haar in het
juiste model knippen bij

A. HUURMAN
DE
Heerenkapper

Spoorsingel 18
Telefoon 2775

Geopend:
onze afdeling manicuren

REPETITOREN

G. S. Veltrop, Wiskunde, Natuurkunde, Mechanica,
Paulus Buysstraat 40, Den Haag.

Dr J. Deknatel, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Botaniestraat 10, Delft

H. A. Lauwerier, Wiskunde voor P₁ en P₂,
Lindestraat 2, Den Haag.

Ir F. Algie, Mechanica en Electrotechniek,
Westerlookade 16a, Voorburg, Tel. 779092 (Den Haag).

Dr Ir U. Ph. Lely, Analyse (Diff. en Int. rek.) Anal. Meetk.,
Theor. v. Maxw. v. Blankenburgstr. 17, Den Haag. T 335740.